HEATHER

GUDENKAUF

DÍVKA NA KOLEJÍCH

DÍVKA
NA KOLEJÍCH

BEFORE SHE WAS FOUND
Copyright © 2019 by Heather Gudenkauf
By arrangement with the author. All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Kateřina Cardová, 2020
Cover © Sabina Chalupová, 2020
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0545-0 (pdf)

HEATHER GUDENKAUF

DÍVKA NA KOLEJÍCH

VENDETA

Mým rodičům, Miltonovi
a Patricii Schmidovým.
Díky, že jste mě naučili,
co znamená domov.

Výměna textových zpráv mezi Jordyn Petitovou a Violet Crowovou
Neděle 15. dubna 2018

Jordyn:
Budu u Cory v 6

Violet:
Já taky. Vezmeš to s sebou?

Jordyn:
Jj

Violet:
Fakt to uděláme????

Jordyn:
Jo! Jestli se teda nebojíš

Violet:
Co když nás chytnou?

Jordyn:
Drž jazyk za zuby a nechytnou

Pondělí 16. dubna 2018
00:45

Ve vzduchu je chlad, ale skoro ho nevnímá. To ta tma jí naplňuje hrudník děsem, ruce a nohy jí těžknou hrůzou. Ale cítí i něco jiného. Něco, co nedokáže tak docela pojmenovat. Připomíná jí to, jak se cítí večer před svými narozeninami nebo před Štědrým dnem, ale ne tak docela. Když myslí na narozeniny nebo na Vánoce, cítí se dobře, v bezpečí. Tohle je víc, jako když pomalu stoupá po žebříku vysokého můstku v plavečáku nebo jako když horská dráha v zábavním parku pomalu dojíždí k vrcholu těsně předtím, než se spustí střemhlav dolů, a ona ví, že každopádně zemře.

Vlakové depo, plné vykuchaných mrtvol dávno nepoužívaných budov, osvětluje jen tenoučká nevyzpytatelná řasa bledého měsíce. Natahuje krk i uši směrem ke změti kolejí a doufá, že nějak vycítí, kam se poděly ty ostatní, ale jediné, co slyší, je šepot větru ve vysoké trávě.

Už uběhlo příliš mnoho času. Možná už je hledají. Teď nebo nikdy, pomyslí si nervózně. Dokáže to. Kdyby ne, on určitě nepřijde. Tak zněla dohoda. Společně v ložnici za zamčenými dveřmi všechno pečlivě naplánovaly včetně dne i hodiny.

V pravé ruce svírá nůž se zahnutým ostřím, který vzaly potají ze šuplíku v kuchyni. Druhá ruka jí volně visí u boku. Nejprve myslely, že vezmou sochor, ale nakonec došly k názoru, že je příliš velký a pro ně příliš těžký. Nůž jí spíš padne do ruky, je příjemný na dotek, dodává jí sebejistoty. Použije ho, jestli nebude zbytí.

Během uplynulého měsíce jí psal vzkazy, spíš milostné dopisy. Sladká, sentimentální slůvka, která by nejraději schovala do své tajné krabice od bot plné šťastných mincí a kamínků ve tvaru srdíček, které nasbírala během let. Ale on ji varoval, řekl jí, že by je to mohlo dostat do maléru, a tak se místo toho naučila každou

z těch vět nazpaměť a šeptá si je před spaním, než usne, a je to skoro, jako by tam byl s ní.

Dá se do kroku a vydává se směrem ke kolejím, zašlým a opotřebovaným časem a přírodními živly. Pražce není ve vysoké trávě skoro vidět, jen sem tam probleskují jako napůl pohřbené, sluncem vybělené kosti. Těžce oddychuje a najednou si uvědomí, že jí po tvářích stékají slzy. Na druhé straně přes koleje, tam, kde stojí klasy loňské pšenice, neposekané a ohnuté jako stařečci, je pole, na kterém za pár měsíců vyraší vojtěška. Tam něco spatří. Schovává se ve stínu, ale ona ví, že to je on. Tak tedy přišel. Mávne na ni zvednutou rukou, aby šla blíž, a srdce jí poskočí v hrudi.

Koutkem oka zahlédne na kolejích známou drobnou postavu, sedí s bradou opřenou o skrčená kolena. Dívenka se otočí, když se k ní přibližuje, natáhne nohy, drží si zraněnou paži u těla. Ani jedna z nich nemluví. Ona jí věří. Samozřejmě, že jí věří.

Postava v uschlé trávě kývne hlavou, jako by říkala: *jen do toho. Udělej to. Schválně, jestli to dokážeš.* Nohy jako by jí ani nepatřily, když se na nich pomalu přibližuje. Nůž jí lehce visí podél stehna. Zastaví se před dívkou, která se vyškrábe na nohy a usmívá se na ni skrz slzy pokřiveným úsměvem. Zoubky jí ve tmě bíle poblikávají. Zem pod nohama se začne chvět, oznamuje přibližující se vlak. Musí si pospíšit. Jakmile bude lokomotiva na dohled, už bude pozdě. On odejde.

V dálce zaštěká pes. Rachocení vlaku se přibližuje.

Rychle udeří, bez přemýšlení. Chladný kov lehce projede látkou i kůží. Myslela si, že to bude těžší, že to bude vyžadovat větší úsilí. Dívka se na ni nechápavě dívá, přitlačí si prsty na břicho a pak je oddálí. Tváří se překvapeně, když jsou celé vlhké od krve.

Koleje se chvějí a otřásají tíhou přibližujícího se vlaku. Dívenka se pokouší odtáhnout, ale ona do ní prudce strčí. Hladký nůž nechá proklouznout mezi prsty na zem. Udeří dívčinou hlavou o koleje, rezavé šrouby jí drásají tvář, jemnou kůži těsně pod okem.

Znovu a znovu tluče dívčinou hlavou o zašlý kov, dokud ji svaly nezačnou pálit a dívka se nepřestane hýbat. Na okamžik přemýšlí, že ji nechá ležet na kolejích, ale v náhlém návalu adrenalinu ji rychle odtáhne stranou.

Jak lapá po dechu, očima po něm pátrá ve stínu, ale on je pryč. Proklouzl do vysoké trávy. Nemůže ji tady nechat. Slíbil jí to. Z hloubi nitra se jí dere zoufalý sten, ale ona zjistí, že nedokáže vydat ani hlásku.

S dlouhým žalostným výkřikem se na ni řítí nákladní vlak a na okamžik ji napadne, že zůstane stát a nechá se vtáhnout pod něj do změti železných kol, ale nohy ji jaksi mimovolně odnesou mimo koleje. Vidí samu sebe, jak se prodírá klasy ozimé pšenice, svým dotykem je maluje na rudo, až ho nakonec zahlédne. Zastaví se a obrátí se k ní. Tváří se potěšeně.

Případ č. 92-10945
Výňatek z deníku Cory E. Landryové
5. září 2017

Dneska byl můj první oficiální den v šestce a náhodou to bylo docela fajn. Budova druhého stupně je mnohem větší než ta pro první stupeň, protože se o ni dělí tři menší města. Chodím teď do školy i s dětma, se kterýma nejsem ve třídě už od školky.

Dobrá zpráva je, že nemáme žádné společné hodiny s Melody Jenkinsovou, která se ke mně v pětce chovala příšerně. To ona rozeslala po škole seznam čtyř nejhorších postav. Na prvním místě všech čtyř jsem byla já. Nejhloupější, nejošklivější, nejdivnější a s největší pravděpodobností panna. To poslední je pitomost. Snažila jsem se nic si z toho nedělat, ale moc to nešlo. A mám jen jednu hodinu a oběd s Jordyn Petitovou. Jordyn není tak strašná jako Melody, ale loni všem řekla, že se mi líbí Dakota Richter. NELÍBÍ!

Úplně nejlepší zpráva je, že mám oběd a občanskou nauku s Gabem Shannonem, který se mi vždycky líbil, a myslím, že se možná líbím i já jemu. Letos jsem pomáhala mamce v kanceláři prvního stupně, kde dělá sekretářku, a Gabe pomáhal svojí mámě připravit předškolní třídu na nový školní rok. Trávili jsme spolu docela dost času a docela dobře se poznali.

Každopádně, na občanku mám pana Dovera, který je moc hezký a prý má zábavné hodiny. Taky přemýšlím, že se zapíšu na volejbal. Máma říká, že je důležité, abych na druhém stupni dělala co nejvíc věcí a zjistila, co mě baví, a potkávala nové lidi.

Moje sestra Kendall říká, že to je jen mámin způsob, jak mi ohleduplně říct: Nebuď taková nula, Coro. Jestli se s někým neskamarádíš teď, tak už nikdy. Myslím, že Kendall má pravdu. Moje sestra je děsně oblíbená a hezká a zábavná. Chci říct, že nejsem žádná obluda, ale určitě nejsem tak hezká jako Kendall. Jsem více méně její pravý opak.

Dobré je, že na druhém stupni vezmou do týmu každého, kdo se zapíše na nějaký sport. Nikoho nevyhodí, což je velká úleva, protože jsem si jistá, že mi ten volejbal vůbec nepůjde. Moje jediná druhá možnost je zapsat se na přespolní běh, a já si nedovedu představit nic horšího než se dobrovolně honit po kopcích. Takže to bude volejbal. První trénink je hned zítra. Držte mi palce – budu to potřebovat!

Beth Crowová

Pondělí 16. dubna 2018

Za mých šestatřicet let mi lidi říkali všelijak: špína, děvka, rozvracečka manželství. A ještě daleko horší věci. Jestli k sobě mám být upřímná, tak to všechno je pravdivé. Ale je jedna věc, kterou nedovolím, aby o mně někdo prohlašoval, a to, že jsem špatná máma. Za tohle jsem ochotná se i porvat. Prakticky všechno, co jsem kdy udělala, bylo pro moje dvě děti. Jsem sice nemožná, když jde o chlapy, ale máma jsem dobrá.

Před sedmi měsíci jsem odešla z místa administrativní asistentky v jedné zásobovací firmě, naložila všechny naše věci a nacpala váhající Violet a naštvaného Maxe a Boomera, našeho baseta, do auta, na kterém bylo víc rzi než olova, a vydala se na pětadvacetihodinovou jízdu na severovýchod z Algodonu v Novém Mexiku směrem na Green Bay. Tam jsme měli začít nový život s mým přítelem Jerrym, který se tam pár měsíců předtím odstěhoval za prací. Dostal lepší místo u Procter & Gamble.

Nebylo snadné ty dva přesvědčit, ale než jsme dojeli do Kansas City, málem se mi to podařilo. Hučela jsem do nich, že i když se musíme rozloučit s Picacho Peakem, získáme hned Lambeau Field a Green Bay Packers zároveň. A i když budeme muset oželet Rio Grande, čeká na nás Lake Michigan, kam se dá chodit na ryby i na vodní lyže. A přestože už nebudeme projíždět Mesilla Valley a obdivovat pole bavlny, bílá, nadýchaná a uklidňující na pozadí prašné suché země, jakmile dorazíme do Wisconsinu, budeme mít hromady čistého čerstvého sněhu na stavění sněhuláků a na pořádné koulovačky, co hrdlo ráčí.

Max mi na to moc neskočil, ale Violet se pomalu začínala těšit. Jako vždycky ztracená ve svém vlastním světě, uchýlila se ke svému náčrtníku a zápisníku a o pár hodin později zvedla

zrak a usilovně mrkala, jako by se snažila znovu zaostřit na své okolí. Max se toho stěhování v podstatě odmítl jakkoli účastnit. V Novém Mexiku mu nic nescházelo a ani se nesnažil zakrýt svou nelibost vůči Jerrymu. Musí se mu přičíst k dobru, že neřekl *já ti to říkal,* když se nám rozbilo auto uprostřed Iowy a Jerry si to najednou rozmyslel a vrátil se k bývalé manželce.

Abych to zkrátila. Zůstali jsme v Pitch, skomírajícím městečku na železniční křižovatce s počtem obyvatel okolo dvou tisíc. Zachránila nás moc milá paní jménem Tess Petitová, která má vnučku ve stejném věku jako Violet.

Vím, že bych ten telefon měla zvednout, ale poprvé skoro po roce je chlap pode mnou a ve mně. Máme propletené prsty a pohybujeme se jako jeden člověk. Telefon neúnavně zvoní a já zběžně pomyslím na svoje děti. Violet je na noc u Cory a Max, doufám, tvrdě spí o patro níž. Obvykle mě na příchody a odchody mých dětí upozorňuje Boomer, ale poslední asi tak hodinku jsem měla poněkud jiné starosti. Sam napřáhne ruku a sevře mi obličej do dlaně, prsty mi zarývá do tváře a upřeně se mi dívá do očí. Zatlačím myšlenky na děti do pozadí.

Konečně mi srdce přestane zběsile bušit a Sam mi zanoří obličej do krku, cítím sametový dotyk jeho plnovousu na jemné kůži pod uchem a vzpomenu si na ten telefon. Je pozdě. Nebo brzy, jak se to vezme: jedna ráno. Zdaleka moc pozdě na jakékoli dobré zprávy.

„Neboj, jestli to je důležité, zavolají znovu," mumlá mi Sam do ucha, jako by mi četl myšlenky. Na chvíli zdřímneme. Pak ten hlas, ten hlas v hlavě každé dobré matky, na který jsem tak pyšná, promluví: *Obleč se. Určitě nechceš, aby tě Violet s Maxem viděli takhle.* Ale místo toho se přitisknu blíž k Samovi a celou tu dobu se mi honí hlavou, jak je to dávno, co mě naposledy někdo takhle držel v náručí.

Neprobudí nás Max ani Violet, dokonce ani telefon. Probudí nás sirény. Nejprve se v dálce ozve jedna jediná, pak se k ní

přidávají další. Škrábu se z postele, obtáčím si peřinu okolo těla a utíkám k oknu. Natahuju krk doleva doprava v naději, že zahlédnu majáčky. Nepodaří se mi to. V naší ulici nejsou žádné pouliční lampy a ve všech oknech domů na opačné straně ulice je zhasnuto.

„Max," vydechnu a najednou jsem si jistá, že ty sirény jsou tu kvůli němu. Že měl autonehodu nebo někde provádí nějakou hloupost, poflakuje se v opuštěném depu, popíjí s kamarády. „Max!" vykřiknu nahlas a honem na sebe házím šaty, které jsem si předtím sundala. „Max!"

Procházím Violetinou stranou ložnice, kterou jsme rozdělili takovou tou posuvnou stěnou. Na své straně mám fotky Maxe a Violet a jednu starou fotku svých rodičů. Na Violetině straně je pár jejích obrázků jednorožců a víl a kreseb změti kolejí na západ od města.

Pospíchám dolů po schodech do obýváku. Dveře Maxova pokoje jsou dokořán a já dlaní udeřím do vypínače na zdi. Postel má rozestlanou, jenomže to nic neznamená. Jen málokdy si ji ustele. Otočím se a vrazím druhými dveřmi do koupelny, která je prázdná, a pak třetími dveřmi, které vedou do naší uzoučké kuchyně, která je taktéž prázdná až na pár špinavých talířů a nádobí ve dřezu. Max tady musel od chvíle, co se Sam proplížil do mé ložnice, být.

„Zkus mu zavolat," vybízí mě Sam, který už dorazil za mnou a položil mi ruku na rameno. Jeho prsty jsou jako olověná závaží a já je prudkým trhnutím shodím. Najednou si přeju, aby vypadl, nebyl tady.

Houkání majáčků se vzdaluje a já si dovolím okamžik naděje. Pitch je prťavý. Příliš malý na to, aby si mohl dovolit služby, jako je nemocnice nebo poliklinika, nebo dokonce hasičárna. Tyhle věci si půjčujeme od Oskaloosy jižně od nás, nebo z Graylingu, asi půl hodiny cesty severovýchodně od Pitch. Máme ovšem vlastní policejní sbor, který sestává z náčelníka, jednoho policisty na plný a dvou na částečný úvazek.

Utíkám zpátky nahoru po schodech a hledám telefon. Nakonec ho najdu na zemi vedle postele. Volám Maxovi na mobil a vyzvání to a vyzvání, až to spadne do hlasové schránky. Za sebou cítím, jak si Sam nazouvá boty.

„Nezvedá to," říkám. Snažím se nepanikařit. Tohle není poprvé, co Max nedorazil domů do večerky o půlnoci. Doufala jsem, že tahle ospalá díra by mu po Algodonu, kde se spřáhl s partičkou – popíjení, kouření a kdoví, co ještě – mohla prospět. Ale předpokládám, že i v Pitch se najde pár divokých teenagerů. Takže teď o něho mám strach, když se toulá po nocích a provádí bůhvíco v kukuřičném poli nebo na kolejích místo v horách. Stejné problémy – nové prostředí.

„Nejspíš bude u nějakého kamaráda," uklidňuje mě Sam, když si přetahuje svetr přes hlavu. Přikývnu a přeju si, aby to byla pravda. „Máš jeho fotku? Můžu objet okolí, podívat se po něm."

„Ne, ne, to je v pořádku," vrtím hlavou. „Vím, na jaká místa chodí." To není tak docela pravda. Vím, že se Max poflakuje s klukem jménem Clint, který buď nosí pořád ty samé maskáče, nebo jich má ve skříni sedm na každý den v týdnu. Když Clint zavítá k nám, nepodívá se mi nikdy do očí a na otázky odpovídá nejmenším možným počtem slov. Má fretčí oči posazené blízko u sebe a věčně naštvaný výraz. O jeho rodině toho moc nevím kromě toho, že žije v přívěsu jižně od města s mámou a dvěma bratry.

„Mám tady teda zůstat? Pro případ, že by se vrátil domů?"

V žádném případě nehodlám nechat tohohle muže samotného ve svém domě. „Nejlepší bude, když půjdeš," řeknu. „Půjdu ho hledat sama. Ale díky."

„Tak vezmeme moje auto," říká Sam a dívá se na mě, jako by opravdu chtěl pomoct. „Můžeš mu dál zkoušet volat, když budu já řídit."

Na tom něco je. I když je Pitch jen maličkatá tečka na mapě, neznám všechny ty zadní uličky.

Myšlenkami zabrousím k dívce, o které Max nemá ani tušení, že vím. „Je tu jedno děvče," říkám. „Myslím, že bydlí kousek od tržnice." Myslím, že se jmenuje Nikki. Je hezká takovým tím způsobem s příliš tlustou vrstvou mejkapu a vytrhaným obočím. Několikrát za týden chodí do krámku, ve kterém pracuji – Natankuj a nakrm se. Ne, vážně, tak se to jmenuje. Skoro pokaždé koupí to samé: plechovku Red Bullu, skořicové žvýkačky a balení pocukrovaných koblih. Někdy chodí sama, ale většinou s asi tak pětiletou holčičkou, která má Downův syndrom. Předpokládám, že to je její sestra.

Nikki vždycky trpělivě čeká, zatímco její sestřička prochází uličkami obchodu s dolarovou bankovkou zmačkanou v dlani. Neobrací oči v sloup ani netrpělivě nevzdychá, když děvčátko bere do ruky balíček gumových žížalek a pak ho zase vrací zpátky do poličky a vybírá si místo toho sáček brambůrků. Tohle udělá tak třikrát nebo čtyřikrát s různými pochutinami a nakonec si úplně pokaždé vybere gumové žížalky. Nikki trpělivě čeká, s nepřítomným výrazem otáčí kovovým stojanem, na kterém visí všechno možné od přívěsků na klíče až po sluneční brýle. Když se její malá sestřička nakonec rozhodne, položí obě svůj nákup na pult a já jim to namarkuju.

Moc bych si přála, aby se mnou Max o Nikki mluvil, ale kdykoli se ho zeptám na jeho přátele, řekne jen, že všichni v Pitch jsou pitomci. Nechci na něho tlačit, mám strach, že kdybych to udělala, přestane se mnou mluvit úplně.

Sam mi přidrží otevřené přední dveře a trpělivě čeká, než se rozhodnu, jestli je mám zamknout, nebo ne. Max má klíče, ale Violet si svoje ke kamarádce nevzala. „To bude dobré," uklidňuje mě Sam. „Budeš pryč tak maximálně půl hodinky, předpokládám. Tvoje holčička má telefon, ne?"

„Ano, ale radši jí nechám vzkaz," řeknu a vracím se honem zpátky do domu, kde naškrábu pár slov na zadní stranu obálky.

Violet, šla jsem hledat Maxe. Jestli se vrátíš domů dřív než my, zamkni za sebou dveře. Máma.

Venku už Sam sedí v autě a běží motor. Moje auto – ne to, kterým jsme dorazili do Pitch, ale nové s menším počtem ujetých kilometrů a prožraných děr v karosérii – stojí zaparkované na příjezdové cestě před Samovým SUV. Noční vzduch je chladný a já si přeju, abych si byla vzala svetr. Nasednu si vedle Sama, který když vidí, jak se třesu, otočí knoflíkem topení na maximum.

„Kam to bude?" ptá se. I když jsem mu vděčná, že mě sveze a je ochotný vydat se se mnou na tuhle misi, vytrvalý hlas v mé hlavě do mě hučí, abych si vystoupila z jeho auta a vzala to svoje.

„Nejdřív zkusíme jeho kamaráda Clinta," říkám. „Bydlí na Highway 162, asi šest kilometrů za městem." Sam vycouvá ze štěrkové příjezdové cesty a zastaví uprostřed ulice.

„Nebo," řekne Sam a zadívá se mi do očí, „bychom mohli jet za těmi houkačkami. Třeba by tě to spíš uklidnilo."

Tenhle návrh dává smysl. Mohli bychom jezdit celou noc po okolí a Maxe ani nezahlédnout, ale když pojedeme tam, kde si myslíme, že se něco stalo, pak budu vědět s jistotou, že je Max v pořádku. Nebo taky ne.

„Řekla bych, že to je na západ," přikývnu a Sam zařadí rychlost a rozjíždí se směrem k železničnímu uzlu, který rozděluje Pitch na dvě poloviny. Nikdo nemůže tvrdit, že jedna polovina Pitch je lepší než ta druhá. Na severní straně je luteránský kostel, knihovna a Natankuj a nakrm se, zatímco ta jižní má katolický kostel, školu a starou operu. Obě strany mají stejný počet opuštěných domů se zabedněnými okny.

Sam zahne na Hlavní třídu a já nervózně poklepávám nohou, když projíždíme okolo železářství a starožitnictví, před kterým stojí starý stroj na sodovku. Pokusí se mě vzít za ruku, ale já ucuknu a dlaní přikrývám předstíraný kašel.

Neměla jsem ho zvát k sobě. I když dneska to bylo naše první oficiální rande, už se známe delší dobu. Sam se zastavuje v Natankuj a nakrm se dvakrát týdně – poprvé cestou k rodičům a podruhé cestou od rodičů. Pokaždé si koupí kelímek kávy nebo pytlík slunečnicových semínek a povídáme si.

Už ví, že potom co jsme dorazili do města, jsem si, místo abych si nechala opravit auto a pokračovala do Green Bay, našla práci v krámku u benzinové pumpy, pronajala si dvoupokojový domek s olupujícím se nátěrem, náladovým kotlem a bez klimatizace a zapsala děti do místní školy. Já jsem se na oplátku dozvěděla, že vyrostl v Pitch a teď žije šedesát kilometrů na sever v North Liberty a pracuje jako výzkumný pracovník na Dentální fakultě Univerzity v Graylingu.

Dnes večer, když byl Max venku s kamarády a Violet přespávala u Cory, jsme si se Samem vyrazili do Washingtonu na jídlo v jedné italské restauraci, kterou znal, a po příliš mnoha sklenkách vína jsme spolu skončili v posteli. Velká chyba. Ale velká zábava.

Projíždíme okolo pošty a dvou prázdných výloh a Petitova baru a grilu. Čím víc se blížíme ke kolejím, tím rychleji poťukávám nohou do gumového koberečku. Chci Samovi říct, aby to otočil, že se vracíme domů. Tohle není poprvé, co je Max celou noc venku, už předtím se vracel někdy k ránu, se zakaleným pohledem, celý pocuchaný a nejspíš opilý. Ale vždycky se domů vrátil.

Bojím se, co bych mohla najít, až dorazíme k tomu shluku policejních aut a sanitek. Natahuju uši, jestli uslyším houkačky, dokonce sroluji okénko, ale slyším jen rachocení motoru a skřípot větví stromů, jak se o sebe třou ve větru, když ujíždíme po Hlavní.

Když přejíždíme přes koleje, Sam zpomalí, ale i tak to s autem na nerovném přejezdu pořádně hází. Čekala jsem, že Sam zahne doleva na ulici s názvem K depu, která vede souběžně s kolejemi, ale on pokračuje rovně. Jakmile jsme na opačné straně kolejí,

projíždíme okolo náspu a maličkatého koloniálu a pak tří bloků docela hezkých rodinných domků.

Otočím se do Juneberry, uličky, kde dneska spí Violet u své nejlepší kamarádky. Cora Landryová Violet pozvala, aby spolu zítra mohly strávit volný den. Vydechnu úlevou. Tady žádné sanitky nejsou.

Pitch končí náhle a razantně, jako by jeho zakladatelé tušili, že z něho nikdy nebude to živé městečko na železniční křižovatce, jak bylo původně v plánu. Hlavní třída se plynule promění v silničku mezi poli, lemovanou nikoli alejí, ale hlubokými příkopy a za nimi hektary zemědělské půdy, nyní schované v černi noci. Silnička nejprve klesá a klikatí se, než zase pomalu vystoupá vzhůru, a já se ohlédnu a dívám se ven zadním oknem. Odsud je krásně vidět Pitch pod námi.

„Támhle," vyhrknu a popadnu Sama za paži. Na západním okraji Pitch, hned vedle kolejí a staré pily, vidím červená světýlka, jak se rytmicky otáčejí. Sam věděl dobře, co dělá, když zajel sem.

Aniž by zpomalil, otáčí auto a já se musím zachytit palubní desky, abych při tom manévru nesklouzla ze sedačky. Nikde žádný vlak na dohled. Kdyby měl některý z náklaďáků, které tudy čtyřikrát za den projíždějí, nehodu, určitě by zastavil. Pokud by, samozřejmě, strojvůdce věděl, že někoho srazil. Sam zastaví u krajnice a jedním prstem zapne nouzová světla.

„Zkus Maxovi znovu zavolat," říká a já si přikládám telefon k uchu a tentokrát to spadne rovnou do schránky. „Chceš se tam jít podívat?" zeptá se.

Hruď mi naplní obava, hustá jako bahno. Vždycky jsem věděla, že nikdy nebudu mít moc peněz, nebudu mít velký dům ani skvělou práci, a nejspíš už se nikdy nevdám. A protože jsem od života očekávala tak málo, nemyslím, že bych chtěla zase tak moc, když si přeju, aby moje děti byly v bezpečí. Bůh a já máme odjakživa dost komplikovaný vztah, ale nikdy jsem mu nic nevyčítala. Jestli

se ale něco stalo Maxovi nebo Violet, tak všechny naše dohody padnou. Nechci vědět, co se tam dole stalo. Hypnotizuju svůj telefon, aby začal vibrovat, ale ani se nehne.

„Jeď," řeknu nakonec. Předpokládám, že se stejně nedostaneme moc blízko, ale musím udělat, co je v mých silách, abych zjistila, co se tam dole stalo. Sam se znovu rozjede a tentokrát míříme přímo k depu. Jede dost rychle a nemusí si dělat starosti, že by ho někdo zastavil. Vypadá to, že všichni policisté z Johnson County jsou teď tam dole.

Ani ne za tři minuty se Samovi podaří zaparkovat necelý blok daleko od místa, kde se soustředí všechen ten rozruch. Dvě auta šerifovy kanceláře a SUV policejního šéfa zatarasila jediný příjezd do depa, kde je zatlučená oprýskaná budova a roky opuštěné prázdné vagóny. Kousek stranou stojí sanitka čelem k silnici, připravená okamžitě vystartovat. Jak se blížíme, vychází nám jeden ze zástupců šerifa naproti. Je mladý. Vysoký a široký v ramenou. Oči mu těkají ze strany na stranu, jako by byl na stráži proti něčemu nebo někomu. Tváří se vyděšeně. Je velice bledý.

„Tady nemůžete být, lidi," řekne a snaží se nás nahnat zpátky k autu.

„Slyšeli jsme sirény, viděli ta světla," vysvětluje Sam. „Co se stalo? Je někdo raněný?"

„Nezlobte se, ale tady nemůžete být," opakuje znovu policista. Za ním někdo rozsvítí reflektory a celé potemnělé depo se najednou rozsvítí a odhalí chaotické dění, které se v něm odehrává. Jakási žena v běžeckých legínách a teniskách mluví s dalším policistou. Rukama zastrčenýma do rukávů mikiny ukazuje ke kolejím a pak si mne oči. Na obličeji jí po tom gestu zůstane červená skvrna.

„To je krev?" vykřiknu hlasitěji, než jsem zamýšlela. Když mě ta žena uslyší, podívá se dolů na své ruce a vykřikne.

„Paní," osloví mě ten mladý policista přísněji, „musíte odsud ihned odejít." V tu chvíli uvidím, jak se k nám blíží záchranáři

s nosítky. Dech se mi zadrhne v hrdle. Má postavu jako Violet. Dlouhé tmavé vlasy, které by taky mohly patřit Violet, ale její tvář je změněna k nepoznání. Krvavá, nateklá, groteskně zdeformovaná.

Snažím se protlačit okolo policisty, ale zastoupí mi cestu a já vrazím do jeho pevného hrudníku a zapotácím se vzad. Sam je rychlejší než já, proklouzne okolo policisty a dívá se z větší blízkosti.

„Neboj, myslím, že to není Violet," volá na mě.

„Víš to jistě?" říkám a tolik bych mu chtěla věřit, jenomže Sam ještě moje děti nepotkal, tak jak to může vědět?

„Jakou má Violet barvu vlasů?" ptá se.

„Černou." Srdce mi zběsile buší.

„Tak to není ona. Tahle má světlé vlasy." Chce se mi vykřiknout úlevou.

Ze svého místa na dotvrda ušlapané hlíně vidím, že to není Violet. Tahle ouška nepatří mojí dceři. Vlasy, které měly na první pohled stejnou barvu jako ty Violetiny, nejsou přirozeně tmavé, ale jen slepené od krve. Tohle dítě vypadá útlejší než Violet. Přesto mi na ní je něco povědomé, jenomže to není možné. Nedává to smysl.

Sam se vrací ke mně a pomáhá mi na nohy. Obrací se mi žaludek. Co se to té holčičce stalo? Co mohlo způsobit takováhle zranění? Autonehoda ne, kromě sanitky a policie tu žádná další auta nejsou. Pád z kola? Vůbec se nehýbá a já si říkám, jestli ještě dýchá. Vypadá, že by ji mohl pokousat pes nebo nějaké jiné velké zvíře. Z tváře jí visí kus utržené kůže a ze rtů jí vychází krvavá pěna.

Záchranáři ji vyzvednou do sanitky a okamžitě vyrážejí. Řev majáčku znovu rozbije ticho hluboké noci. Dívám se, jak auto uhání pryč, jak jeho pneumatiky zvedají oblaka prachu, a říkám si, jak proboha zjistí, kdo ta zraněná holčička je. Zrovna se na to chystám zeptat toho mladého policisty, když mi dojde, že všichni ostatní se dívají směrem ke kolejím.

Objevila se tam další drobná postavička. Tentokrát jde po vlastních, vynořila se z vysoké loňské pšenice, která roste na poli na opačné straně kolejiště.

Znovu se mi srdce málem zastaví.

Je to Violet.

Blíží se k nám jako ve zpomaleném filmu. Oči upřené před sebe, nevidoucí. Bílé tričko má krvavě rudé. Ruce vypadají, jako by si je máčela v krvi. Něco jí vyklouzne z ruky a padá to do prachu u jejích nohou.

„Panebože," vydechnu. „Ona krvácí! Zavolejte další sanitku!"

Připadá mi to jako věčnost, než k ní konečně dorazím. Popadnu ji do náručí a přejíždím ji pátravým pohledem, hledám zdroj vší té krve. „Pomozte jí!" volám a opatrně ji pokládám na zem. „Prosím," hlas se mi láme. „Co se stalo?" ptám se Violet. „Kdo ti to udělal?"

Najednou vím přesně, kdo bylo to druhé děvčátko. Violetina nejlepší kamarádka, Cora Landryová. Cítím, jak mě nějaké ruce odtahují od mé dcery, a slyším Sama, jak mi říká, ať je nechám dělat jejich práci. Violet pohybuje rty, ale já dobře nerozumím, co říká.

Dr. Madeline Gideonová
14. září 2018

Každý doktor má případ, který ho pronásleduje. Pacienta, myšlenky na nějž se mu honí hlavou, když usrkává svou ranní kávu, doprovázejí ho na denních obchůzkách a terapeutických sezeních. Případ, který vedle něj sedí ve vzácných okamžicích klidu a v noci s ním vklouzne pod peřinu a šeptá mu do ucha: mohls udělat víc. Mohl sis vést lépe.

Pro mě je to ta dívka z kolejiště. Podle ní odměřuji čas na předtím a potom.

Psychická porucha – snadno rozpoznatelná, nebo ne? *Stav pomatení mysli. Rozrušení, které ovlivní fungování mysli i těla.* Obsedantně kompulzivní porucha, úzkost, ADHD, porucha příjmu potravy, porucha autistického spektra, schizofrenie, afektivní porucha, posttraumatická stresová porucha. A stovky dalších.

Každý den je mým primárním cílem poskytnout mým pacientům pomocí kombinace rozhovorů, behaviorálních a farmakologických terapií organizovanou klinickou zkušenost ve formě zhodnocení, diagnózy a léčby dětí, dospívajících a jejich rodin.

Už více než dvacet let chodím po chodbách Dětského psychiatrického oddělení graylinské nemocnice, nejprve jako studentka medicíny a pak jako psychiatr. Viděla jsem už úplně všechno. Viděla jsem děti, které nutkavě pojídají hlínu nebo omítku nebo hřebíky, vychrtlé šestnáctileté dívky, které odmítají jíst cokoli. Pomáhala jsem dětem, které byly zanedbané nebo zneužívané fyzicky nebo sexuálně.

Jestli to zní, jako že se tím chlubím, tak ano. Psychiatři jsou koneckonců vědečtí pracovníci. Fascinuje nás mozek a všechny jeho zvláštnosti. Není neobvyklé – samozřejmě v uzavřeném

kruhu – že pacienty označujeme místo jménem jejich diagnózou. *V devět mám tu afektivní poruchu a v deset tu trichotilománii.*

Mluvíme o tom, jako by ty poruchy patřily nám. Občas je náročné udržet si odstup, přistupovat ke každému případu s klinickým, nezaujatým pohledem. Koneckonců pracujeme s dětmi. Je snadné podlehnout myšlence hraní si na Boha. Zoufalí rodiče, kteří nevědí, jak pomoci svému dítěti, které trpí. Psychická obava je stejně trýznivá jako fyzická bolest, ne-li horší.

Ta dívka z kolejí. Podle lékaře, který mi ji doporučil, to byl jednoduchý případ. Představovala jsem si, že se s tou holčičkou sejdu jednou, možná dvakrát. Vyslechnu si její příběh. Jistě to bude děsivé a traumatické, ale zdaleka ne to nejhorší, s čím jsem se kdy setkala. V těch pravých okamžicích chápavě přikývnu a vyptám se jí, co se tam na tom vlakovém depu stalo. Ale ne příliš přímočaře, aby se neuzavřela a necítila se v mé společnosti nepříjemně.

Poradím rodičům, na co se mají u své dcery během následujících týdnů zaměřit: neodbytné myšlenky, vyhýbavost, negativní nálady, strach. Poradím jim, aby pro ni vyhledali odbornou pomoc, pokud by tyto symptomy přetrvávaly.

Neměla jsem obavy. Byla jsem zvědavá. Čím víc jsem se toho dozvěděla, tím víc mě ten případ pohlcoval. *Tři dvanáctileté holčičky si vyrazí do vlakového depa a jen dvě se odtamtud dostanou zdravé.* Kterého lékaře by to nezaujalo?

Často si říkám, jak by to asi dopadlo, kdyby byl doktor Soto zavolal jiného psychiatra. Možná by konečný výsledek byl jiný. Ale ten telefonát jsem zvedla já a já jsem sešla dolů na jednotku intenzivní péče.

Případ č. 92-10945

Výňatek z deníku Cory E. Landryové
9. září 2017

Takže, volejbal mi vydržel celé čtyři dny. Věděla jsem, že mi to nepůjde, ale doufala jsem, že některé jiné holky budou stejně špatné a že prostě všechny skončíme v béčkovém týmu. Bohužel. Žádný béčkový tým není a já jsem nejhorší ze všech.

Samozřejmě že tam chodí i Jordyn a je fakt dobrá. Přísahám, že všechny přihrávky mířila na mě a já se ani jednou netrefila. Takhle to bylo asi tak osmkrát v řadě. Nejprve se mě holky z týmu snažily povzbudit, říkaly věci jako: „To je dobrý, Coro, ty to dokážeš!" a „Nic si z toho nedělej!" Ale po chvíli už bylo všem jasné, že na to prostě nemám, a tak přestaly cokoli říkat.

Snažila jsem se, fakt jsem se snažila. Dokonce jsem po jedné z těch Jordyniných přihrávek skočila a zvrtla si kotník. Ani to moc nebolelo, ale dala jsem se do pláče. Proč to dělám? Trenérka mi řekla, abych se šla napít a posadila se, dokud mě ten kotník nepřestane bolet. Seděla jsem po celý zbytek tréninku. Potom, když jsme se přezouvaly, všechny holky říkaly Jordyn, jak je dobrá. Mně nikdo nic neřekl, ani se mě nezeptaly, jestli mě ten kotník ještě bolí.

Řekla jsem mámě a tátovi, že jsem se zranila a že už asi nebudu moct hrát. Táta samozřejmě hned řekl, že toho nemůžu hned nechat, že Landryové se jen tak nevzdávají a že to zvládnu. A já musela druhý den znovu na trénink. A pak i ten další. A ten další.

Pak jsem si připadala, jako by na mě někdo přišpendlil terč. Jordyn už nebyla jediná, kdo mi přihrával na hlavu. VŠICHNI teď posílali podání nebo přihrávky na mě. Dokonce i ty, kterým to jde stejně špatně jako mně. Muselo to být každému jasné. Dokonce i Gemma, která je normálně docela fajn, se tvářila pěkně zlomyslně, než na mě poslala míč. Přísahám, že se zadívala přímo na mě a zamířila. To už jsem se úplně přestala snažit. Jen jsem tam tak stála a míč mě trefil

do ramene. Všichni se smáli. Až na trenérku, ale vsadím se, že to bylo proto, že je placená za to, aby se dětem nesmála.

Když jsem po tréninku nasedla k mámě do auta, zeptala se mě, jak to šlo. Řekla jsem jí, že už tam nepůjdu. „Nemůžeš to jen tak vzdát," řekla mi a já se dala do pláče a nemohla jsem to zastavit. Když jsme dorazily domů, máma se ze mě snažila vypáčit, co se stalo, ale já jí nedokázala nic říct. Hrozně jsem se styděla. Nakonec jsem jí řekla, že jsem si zase zvrtla kotník a že ho mám možná vymknutý nebo dokonce zlomený.

Dala mi na to studený obklad a objednala nás k doktorovi. Doktor samozřejmě na tom kotníku nic nenašel, ale doporučil mi, abych pár týdnů trénink vynechala.

Dneska se mě Jordyn ve škole zeptala, proč jsem nebyla na tréninku, a já jsem jí řekla, že mi doktor doporučil, abych nehrála, a ona mi řekla, že to je fakt škoda. Řekla to takovým tónem, jako by to myslela upřímně. Byla tak milá, že jsem na chvilku dokonce zvažovala, že na ten trénink znovu začnu chodit a ještě jednou to zkusím.

Co začala škola, neměli jsme s Gabem moc příležitostí spolu mluvit. Na obědě sedí se svýma kamarádama a nesedíme spolu ani při občance, ale na chodbě mě pokaždé pozdraví a mně se pokaždé rozbuší srdce.

Hádejte, co se stalo! Dneska přišla do školy nová holka. Nemůžu si vzpomenout, kdy se naposledy do Pitch někdo přistěhoval. Obvykle se lidi akorát odstěhujou. Nebo umřou stářím. Moje nejlepší kamarádka od školky se loni přestěhovala do Illinois, když tam její táta dostal novou práci. Elliina máma říkala, že Pitch je mrtvé městečko, a asi měla pravdu. Co zavřeli tu balicí továrnu, odstěhovala se spousta rodin, ale nikdo, koho bych měla tak ráda jako Ellie.

Chvilku jsme si s Ellie psaly dopisy a e-maily, ale pak si asi našla nové kamarádky a nezbývá jí už na psaní čas. Od léta jsem o ní neslyšela. Chybí mi tolik, až mě z toho bolí břicho. Je to tak těžké, když jednu chvíli máte někoho, s kým se můžete bavit úplně o všem, a další nemáte vůbec nikoho.

Potom co Ellie odjela, se svět najednou strašlivě ztišil. Někdy na mě nikdo nepromluví i několik dní v kuse. Řekla jsem mámě, že by bylo mnohem jednodušší zůstat v kontaktu s Ellie, kdybych měla vlastní mobil, abychom si aspoň mohly psát zprávy. Jenomže máma samozřejmě odmítla. Podle našich jsem na mobil ještě moc malá. Přijď znovu, až ti bude patnáct, řekl mi táta. Řekla jsem mu, že do té doby už nikdo nebude vědět, že existuju, takže je to fuk.

Ta nová holka se jmenuje Violet a má moc hezké černé vlasy a je z Nového Mexika. Jordyn říká, že její babička zachránila Violet a její mámu a bratra, když jim kousek za městem vybuchl motor. Prý stáli ve tmě na kraji silnice, když kolem nich její babička projížděla ve svém trucku. Všichni si nalezli do přední kabiny a paní Petitová je odvezla do města a vysadila je před motelem Do Pull Inn.

Nevím, jestli Jordyn věřím. Neříká vždycky pravdu. Myslím, že Violet a její rodina chtějí zůstat, protože Violet říká, že si její máma našla práci na benzince a že si pronajali dům na Hickory Street.

Když mi tohle řekla, bylo mi trochu smutno. Violet mi připadá moc milá, ale máma mi nikdy nedovolí jít k nim na návštěvu. Moje sestra Kendall a její nejlepší kamarádka Emery totiž tvrdí, že na Hickory Street bydlí samí feťáci. Ptala jsem se Emery, jak to může vědět, a ona mi poradila, abych se jim podívala na zuby. Snažila jsem se Violet nenápadně podívat na zuby a připadají mi úplně v pořádku. Emery mi řekla, abych se podívala znovu za pár měsíců. Prý to chvíli trvá, než se sklovina rozpustí.

Nechci se chlubit, ale náš dům je docela hezký. Je z cihel, o kterých mamka říká, že mají lososovou barvu. Podle mě jsou spíš růžové, ale to je fuk. Mám vlastní pokoj a ve sklepě máme hernu a v ní fotbálek, automat na karaoke a Xbox.

Na zahradě máme velkou trampolínu se záchrannou sítí kolem dokola, aby z ní nikdo nespadl a nezlomil si vaz.

Loni, když jsme tu trampolínu koupili, k nám chodilo hodně mých spolužáků, aby si ji vyzkoušeli, ale to přestalo, když zase začala škola

a ochladilo se. Kendall říká, že to je proto, že jsem divná, a že kdybych se víc snažila, nějaké kámošky bych měla.

Na občance sedíme ve skupinkách a pan Dover vytáhl z rohu volný stůl a přistavěl ho k mojí skupince, aby si Violet měla kam sednout. Moc toho neřekla, spíš se jen tak dívala.

V jednu chvíli, když pan Dover řekl, že zítra si napíšeme test ITP a že to je moc důležitý test, který musí napsat každý student, aby ministerstvo školství vidělo, jestli máme na to jít na střední, měla jsem pocit, že se Violet rozpláče. Řekla mi, že toho za poslední měsíce do školy moc nenachodila, kvůli tomu stěhování a tak.

Šeptala jsem jí, ať se nebojí, že zas o tolik nejde. Že to akorát učitelé pořád mluví o naší „připravenosti na další studia a budoucí kariéru". Udělala jsem prsty ve vzduchu uvozovky a Violet se rozesmála. Doufala jsem, že vedle mě bude Violet sedět u oběda, ale Jordyn mě předběhla. Tak třeba zítra.

Nakonec jsem seděla vedle Joy Willardové, což docela ujde. Na naší škole se mi líbí jedna věc, že nedovolí dětem, aby někomu držely místa nebo někomu řekly, že si vedle nich nemůže sednout. Když paní Morrissová, která má dozor v jídelně, vidí, že si nemáte kam sednout, pošle vás na určité místo. Přísahám, že má takovou supermoc zasáhnout přesně v okamžiku, kdy s podnosem odcházíte od okénka. Vidí, jak se zoufale rozhlížíte po jídelně a hledáte, kam byste si sedli, a v tu chvíli zasáhne a přidělí vám místo. „Žádné odmlouvání, Landryová," řekne. „Posaď se tam a pusť se do jídla. Tady nejsme v nějakém aparthotelu, jestli ti to uniklo." Ani ti největší vždy odvážní drzouni se jí neodváží odmlouvat.

Pak jsem při obědě cítila, jak mě něco udeřilo do zad. Otočila jsem se a viděla na zemi za sebou bramborovou smaženku. Obrátila jsem se a pak se to stalo ještě čtyřikrát. Plop, plop, plop, plop. Ta poslední smaženka mi přistála ve vlasech a přilepila se tam. Vytáhla jsem si ji a otočila se, abych se podívala, kdo je házel. U stolu za mnou seděla Jordyn a nějaké další holky a přemáhaly smích. Vím, že to byla ona.

Violet se akorát pouštěla do jídla, jako by si nevšimla, co se stalo. Aspoň se mi nesmála.

Když jsem přišla domů a sundala si tričko, měla jsem na zádech čtyři tmavé fleky. Jako čtyři mastné díry po kulce. Nevím, proč je na mě Jordyn tak hnusná. Nikdy jsem jí nic neudělala. Nikdy.

Aspoň že mám skoro všechny hodiny dohromady s Violet. Všechno, kromě matiky a třídnické hodiny, protože má jiného třídního učitele. Moje máma pracuje jako sekretářka na prvním stupni, kam jsem chodila loni. Je to takové zvláštní, že už nejsme ve stejné budově, ale jsem ráda. Mámě bych to ale nikdy neřekla. Pořád se mě ptá na věci jako: „Nechybí ti, že už se nevídáme ve škole, Coro?“

Fakt mi to nechybí. Nikdy mi nedošlo, jak moc je to divné, mít mámu pořád u sebe. Věděla o každém mém kroku. Věřte mi, školní sekretářka ví všecko, a myslím tím naprosto všecko.

Loni jsem se dozvěděla, že moje učitelka na druhém stupni má poměr s tělocvikářem. Samozřejmě za mnou máma rovnou nepřišla a neřekla mi to. Slyšela jsem ji, jak to říká tátovi. Taky jsem zjistila, že pan Simon, školník, má nádor na mozku a že Darren Moer, jeden kluk ode mě ze třídy, měl už potřetí vši. Nemusím říkat, že mít za mamku školní sekretářku má i svoje výhody, ale je to docela osvobozující, když teď vím, že je mezi námi několik kilometrů a ona nemůže nakouknout ke mně do třídy kdykoli během dne, aby se zeptala, jak se mám.

Po poslední hodině jsem si začala odemykat skříňku. Mám tam na zámku kombinaci 56 doleva, 13 doprava, 2 doleva, když se za mnou najednou objevila Tabitha, napřáhla se a roztočila všechna čísla, takže jsem mohla začít znovu. To jsem taky udělala, když se za mnou zničehonic objevila Charlotte a udělala to samé. Máma na mě čekala před školou a já věděla, že se bude zlobit, že mi to tak trvá. Pokusila jsem se to otevřít potřetí a tentokrát přilítla Jordyn a zase to celé roztočila.

Opřela jsem si hlavu o skříňku a snažila se nebrečet a pak jsem uslyšela Gabea, jak říká: „Moc vtipný, Jordyn.“ A jako vždycky, když vidím Gabea, sevřel se mi žaludek. Gabe se mě zastal!

„Byla to jen taková legrace," řekla Jordyn. „Že se nezlobíš, viď, Coro?" zeptala se mě tím falešně nasládlým hlasem. Zavrtěla jsem hlavou, i když bych jí nejraději jednu vlepila. „Vidíš?" řekla Jordyn a koukala na Gabea jako neviňátko.

„Ukaž, pomůžu ti," nabídl se pak Gabe. „Jakou máš kombinaci?" To poslední, co potřebuju, je, aby Jordyn znala moji kombinaci, a tak jsem počkala, než Jordyn zmizí, a pak jsem mu tu kombinaci řekla. „Nevšímej si jí. Jordyn dokáže být pěkná mrcha. Tak ahoj zítra."

Tváře mi úplně hořely, jak jsem zrudla. Jordyn a některý další holky mě sice moc nemusí, ale zato Gabe ano. Vzala jsem školní batoh, zamkla si skříňku a tehdy jsem si všimla, že mě ze dveří třídy pozoruje pan Dover. Zase se mi sevřel žaludek, ale tentokrát ne radostí.

Beth Crowová
Pondělí 16. dubna 2018

Naloží nás na zadní sedačku policejního auta s tím, že než by dorazila další sanitka, budeme dávno v nemocnici. Tisknu Violet k sobě a dělám, co můžu, aby to s ní co nejméně házelo, jak ujíždíme po klikatící se silnici. Nejbližší pohotovost je čtyřicet kilometrů daleko v Graylingu a policista za volantem je očividně odhodlaný dostat nás tam v rekordním čase. Já se bojím, že jí ta nepohodlná jízda ještě víc ublíží.

Přestala jsem se pokoušel zjistit zdroj vší té krve, která jí zbarvila hrudníček do temně ruda, ale jsem si více méně jistá, že teď už odnikud nekrvácí. Místo toho se ji snažím udržet při vědomí a pořád na ni mluvím. V obličeji je děsivě bledá a jakoby střídavě upadá do bezvědomí a zase se probírá. Ne, že by měla omdlít – to není ono – ale každých pár okamžiků se jí zastře pohled a ona odpluje na nějaké neznámé, soukromé místo.

„Violet, miláčku," říkám jí a jemně s ní třesu. „Bude to dobré, slibuju. Můžeš mi říct, kde tě to bolí?" Žádná odpověď. „Neusínej. Pořád se mi dívej do očí." Mrká dlouhýma řasama, které jí vrhají vějířovité stíny na bledé tváře. Shrnu jí vlasy z čela a řeknu policistovi, aby jel rychleji. V hlavě mi víří milion otázek. Kdo tohle mohl udělat? Co za netvora napadne dvě malé holčičky? Ta Cořina zranění vypadají děsivě. Jestlipak už je na pohotovosti? A je vůbec ještě naživu? Pomyslím na její rodiče a na to, jestlipak jim už zavolali. Tu noc tam s nimi měla spát ještě jedna holčička, Jordyn Petitová. Byla tam? A jestlipak ji taky napadli?

Vzduch je plný zemité hutné vůně čerstvě zoraných polí. Dříve udusaná zemina je teď nadýchaná a sametová na dotyk. Tak jiná než ta červenozem u nás doma. Blížíme se k městečku Grayling a policista se zařadí na dálnici č. 218. Auta nám uhýbají z cesty,

abychom mohli projet. Směrovky navádějící nás k univerzitnímu komplexu nemocnic a poliklinik napovídají, že už jsme blízko. Čím blíž se ale dostáváme, tím je provoz hustší a i přes puštěný majáček trvá celou věčnost, než nám auta uhnou.

Konečně projedeme okolo hrstky restaurací, univerzitního hřiště na softball a řady univerzitních budov. Vjíždíme do areálu nově postavené dětské nemocnice, krásné budovy ze skla a oceli, která se tyčí nad ostatními. Policista mine hlavní vjezd a jede přímo ke vstupu na pohotovost. „Už na nás čekají," říká a prudce zastaví.

To už se na nás vrhají tři zaměstnanci nemocnice a opatrně, ale neoblomně mi vytrhávají Violet z náručí a ukládají ji na lehátko. Policista mě chytne za ruku a Violet odvážejí dovnitř beze mě. „Jsem Keith Grady a přijdu hned za vámi. Zkuste, jestli vám něco nepoví. Cokoli o tom, co se tam stalo."

Přikývnu a pospíchám dveřmi dovnitř. Rozhlížím se doleva, doprava a pátrám po něčem, co by mi napovědělo, kam mou dceru odvezli. Je pryč. „Vy jste matka?" Zpoza pultíku se zvedne podsaditá žena.

„Ano," přikývnu. „Kde je?" Hlas se mi třese a já si tisknu dlaň na hrdlo, jako bych ho tím mohla uklidnit. „Můžu jít za ní?"

„Doktor ji právě teď prohlíží. Potřebuji od vás pár informací a pak vás za ní vezmeme." Odpovídám na její otázky tak rychle, jak dokážu, a pak se posadím a vyplňuji jakési haldy papírů. Když se dostanu k části, kde se vyptávají na další členy rodiny, vzpomenu si na Maxe.

Zapomněla jsem na něj. Vytáhnu z kapsy telefon. Ještě pořád se neozval, a tak mu posílám další zprávu, aby mi okamžitě zavolal. „Já ho zabiju," mumlám si pod vousy a ihned toho lituji. Jak můžu něco takového vůbec vyslovit po tom, co se stalo Violet a Coře?"

„Paní Crowová," recepční se ke mně blíží. „Odvedu vás teď za vaší dcerou."

Vede mě chodbou do hranaté místnosti, kde Violet leží na vyšetřovacím stole s tváří odvrácenou od dveří. Už z ní svlékli ty zakrvavené šaty a odhodili je na zem. Má na sobě jen spodní kalhotky a sportovní podprsenku, kterou doopravdy nepotřebuje. Obojí je od krve. Její předloktí vypadají, jako by je ponořila do červené barvy, a ostře kontrastují s těmi bledými pažemi. Přejíždím po ní pátravým pohledem a marně hledám nějaká zranění. Podívám se tázavě na doktora, vysokého muže, který přikývne, jako by mě chtěl uklidnit. „Zatím to vypadá jen na pár modřin a škrábanců, ale ještě ji pořádně prohlédneme." Obrací se na jednu ze sester. „Dejte jí termodeku a pak ji můžete pořádně očistit."

„Ale všechna ta krev…" začnu.

„Není vaší dcery," dokončí za mě doktor a já málem omdlím úlevou. „Jsem doktor Soto. Můžete jít klidně až k ní," vyzve mě a já se postavím vedle Violet.

Skloním se nad ni a položím jí dlaň na tvář. Je tak chladná na dotyk. „Violet, miláčku," šeptám, „co se stalo?" Mrká a dívá se na mě, ale v očích nemá ani náznak nějakého poznání. Otevře ústa, ale nevydá nic artikulovaného, jen jakési zaskřehotání. Pomyslím okamžitě na zranění hlavy, drogy nebo nějaké děsivé činy, po kterých děti nadobro oněmí. S panikou v očích se obracím na doktora Sota, který si z rukou sundává zakrvavené rukavice a odhazuje je do nebezpečného odpadu.

„Je v šoku," řekne na vysvětlenou, jako by mi četl myšlenky. „Zahřejeme ji, dáme jí tekutiny a budeme sledovat její životní funkce. Pokud nenastanou žádné komplikace, pravděpodobně ji už dnes propustíme."

„Chci zůstat s ní," řeknu odhodlaná bojovat. V žádném případě ji tu nenechám samotnou.

„Samozřejmě," vezme mi doktor Soto vítr z plachet a přistaví mi k vyšetřovacímu stolu židli, která předtím stála v rohu místnosti. „Judy se o vás postará. Já se za okamžik vrátím." Krátce